

Žalovaný František W. st. poranil dne 6. února 1930 žalobce a byl za toto své jednání pravoplatně dne 16. dubna 1930 odsouzen. Pro toto jednání vzešla žalobci proti žalovanému pohledávka z důvodu náhrady škody. Žalobce domáhá se nyní, by byla prohlášena bezúčinnost postupní smlouvy ze dne 20. února 1930, kterou žalovaný František W. st. postoupil své nemovitosti svému synu, spoluobžalovanému Františku W-ovi ml., zřídil výměnek a pro svého vnuka, spoluobžalovaného Antonína W., zástavní právo. Žalovaní namítli, že k postupní smlouvě došlo již (ústně) dne 16. ledna 1930, tedy před vznikem žalobcova nároku, tehdy bylo také dohodnuto, že František W. st. postoupí své nemovitosti Františku W-ovi ml. dne 15. března 1930, konečně namítli, že neměli úmyslu žalobce zkrátiti. **N i ž š í s o u d y** uznaly podle žaloby, vzavše za prokázáno, že k postupní smlouvě došlo dne 20. února 1930 podpisem písemného vyhotovení a že spolužalovaní musili znáti zkracovací úmysl žalovaného Františka W. st.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Žalovaní vytýkají nesprávnost právního názoru, že odstupní smlouva, jejíž bezúčinností se žalobce domáhá, nestala se hotovou — t. j. pro smluvní strany závaznou — již ústním ujednáním dne 16. ledna 1930, nýbrž až podpisem vyhotovení smlouvy a tedy až po vzniku žalobcova nároku. Ale když žalovaní, kteří mezi sebou uzavřeli odstupní smlouvu, si vyhradili pro ni použití písemné formy, vznikl pro ně závazek z této smlouvy teprve jejím písemným vyhotovením a podepsáním. Vyhradily-li si strany použití určité formy, platí podle § 884 obč. zák. v pochybnosti domněnka, že před splněním této formy nechtějí býti vázány. K takové výhradě došlo a byla tedy písemnost smlouvy určena vůlí stran. V důsledku toho platí zde předpisy §§ 886 a 884 obč. zák., že smlouva přichází k místu teprve jejím podpisem a platí právní domněnka, že strany před podpisem smlouvy nechtějí býti vázány. Odvolací soud posuzoval tudíž právem uvedenou výhradu podle § 884 obč. zák. a podle tohoto ustanovení jest míti za to, že před splněním vyhrazené formy žalovaní — přes to, že ujednali ústně i den předání hospodářství, totiž 15. březen 1930 — nechtějí býti ústním ujednáním vázány (čís. 12341 sb. n. s.), a to ani ústním ujednáním jako předběžnou smlouvou podle § 936 obč. zák. Odvolací soud vyslovil právem další názor, že žalovaní musili znáti zkracovací úmysl dlužníkův. Důkazní břemeno o tom, že tento úmysl žalovaným ani znám býti nemusil, náležel žalovaným, jejichž vědomost o úmyslu dlužníkově zákon předpokládá. Jestliže žalovaní tuto domněnku nevyvrátili, tedy zůstává domněnka v platnosti a nebylo třeba proti nim nic dokazovati.

Čís. 14402.

Úmrtím opatrovance (poručence) nezaniklo opatrovnictví a veškerá působnost opatrovnického soudu, jde-li o dokončení jednání započatého za života opatrovancova, jež nelze přerušiti beze zřejmé škody pozůstalosti, po případě dědiců.

(Rozh. ze dne 24. května 1935, R II 249/35.)

O k r e s n í s o u d ve F. p. R., případně k r a j s k ý s o u d v N. J., schválil opatrovnicky návrh tržové smlouvy, podle níž zamýšlel opatrovanec František K. prodati své nemovitosti. R e k u r s n í s o u d zrušil z podnětu rekursu manželky zatím zemřelého opatrovance, podaného do těchto usnesení, obě usnesení z důvodu, že úmrtím svéprávnosti zbaveného opatrovance zaniklo opatrovnictví a veškerá působnost opatrovnického soudu.

N e j v y š š í s o u d uložil rekursnímu soudu, by o stížnosti Anežky K. věcně rozhodl.

D ů v o d y :

Jak bylo vyloženo v rozhodnutích bývalého nejvyššího soudu ve Vídni Gl. U. n. ř. čís. 3931 a 5027, jakož i v rozhodnutí tohoto nejvyššího soudu čís. 3501 sb. n. s., nemá smrt opatrovance uvedený zánik podle §§ 249, 282 obč. zák. v zápětí, jde-li o dokončení jednání za života opatrovanceva započatého, které nelze beze zřejmé škody pozůstalosti, případně dědiců přerušiti (arg. §§ 1022, 1025 obč. zák.). Neprávem proto rekursní soud napadeným usnesením, používaje nepřipadně ustanovení § 41 lit. f) zákona ze dne 19. června 1931 čís. 100 sb. z. a n., zrušil obě vpředu uvedená usnesení jako zmatečná podle § 43 odst. 2 cit. zák.

Čís. 14403.

Zavázal-li se obchodník prodávající výrobek určité továrny této, že výrobky bude prodávati za určenou cenu, nejedná jeho soutěžitel prodávající tytéž výrobky proti dobrým mravům soutěže, oznámí-li ho továrně pro porušení uvedené úmluvy.

(Rozh. ze dne 24. května 1935, Rv III 250/34; důvody viz Úr. sb. 2106.)

Čís. 14404.

Kritika vydaného díla (slovníku), která nesměruje k tomu, aby posice podniku, který zlehčované dílo vydal, byla v soutěži oslabena, ale je vedena výlučně veřejným zájmem, nespadá pod ustanovení zákona o nekalé soutěži, třebas kritika byla způsobila poškoditi podnik a kritik si byl vědom této způsobilosti poškození.

(Rozh. ze dne 24. května 1935, Rv IV 471/34; důvody viz Úr. sb. čís. 2107.)

Čís. 14405.

U osob jmenovaných v § 4 zákona čís. 34/34 Sb. z. a n. nestačí důkaz, že jsou bez zaměstnání, ale rozhodná jest i okolnost, jaké mají příjmy.

(Rozh. ze dne 28. května 1935, R IV 177/35; důvody viz. Úr. sb. čís. 2111.)